

[Flygaard.]
sidst, hvorledes de mennesker er, som ønsker at arbejde i folkeskolen og på andre uddannelsesområder.

Birgit Busk (U):

Må jeg starte med at give hr. Freddy Madsen ret. Det er ikke bagateller, vi diskuterer her i dag; det ved kommunisterne, og det ved jeg.

Når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg er skuffet, meget skuffet endda. Med det, der nu er kommet fra undervisningsministeren, må jeg spørge mig selv, hvad det er. Er det bare en ordflom, er det vat, eller er det slet og ret Holdningsløse Tidende? I så fald synes jeg der var andre nok så vigtige ting, vi kunne have brugt dagen til.

Denne debat startede som bekendt med, at undervisningsdirektøren, hr. Baunsbak-Jensen, udtalte sig om, at der fandt marxistisk indoktrinering sted i folkeskolen. Hans udtalelser blev øjeblikkelig bakket op af undervisningsministeren: denne indoktrinering måtte ikke finde sted. Jeg er helt overbevist om, at tusinder og atter tusinder af mennesker i dette land åndede lettet op og tænkte: nå, endelig langt om længe bliver der rørt ved dette store problem. Det drejer sig om, hvad mange forældre bittert har måttet sande, nemlig at yderliggående venstreorienterede har været i stand til at præge en stor del af den opvoksende generation i uhyggelig grad, fra vuggestue til universiteter og højere læreanstalter, har gjort det in at lægge den borgerlige del af forældregenerationen og det etablerede samfund for had. At børnene og de unge ikke selv har kunnet se det, er der for mig ikke noget mærkeligt i. Derimod fandt jeg det højst betænkeligt, at voksne tilsyneladende sov og så så længe. Jeg har siden hen fra mange sider hørt, at forældrene sandelig ikke sov, de var opmærksomme på fænomenet, men de følte sig magtesløse i kampen om deres børn. Se, det er barske vilkår.

Og hvad får vi så ud af denne indoktriningsdebat? Det kunne jeg godt lide at vide. Den futter vel af som en våd kineser. Foreløbig har jeg først set en undervisningsdirektør, derefter en undervisningsminister stikke halen mellem benene. Det, de oprindeligt sagde, skulle selvfølgelig ikke forstås sådan, som det var blevet opfattet af hoved-

parten af Danmarks befolkning. For det er vel ikke sådan, at undervisningsdirektøren og undervisningsministeren er blevet truet på livet til at tilbagekalde deres udtalelser? Det efter sigende frie samfund, vi lever i, skulle vi jo gerne fortsat kunne leve i.

Undervisningsministeren har bebudet, at hun snart vil fremsætte et nyt forslag til folkeskolelov, og i dette vil hun, efter hvad jeg kan se, med kyshånd medtage en socialdemokratisk formålsbestemmelse, nemlig denne — jeg citerer:

„Folkeskolen forbereder eleverne til medleven og medbestemmelse i et demokratisk samfund. Skolens undervisning og hele dagligliv må derfor bygge på demokrati, åndsfrihed og tolerance.“

Konklusionen, som den er formuleret i den sidst citerede sætning, kan undervisningsministeren fuldt ud tilslutte sig. Må jeg sige straks, at det kan jeg ikke. Det lyder selvfølgelig smukt med ordene demokrati, åndsfrihed og tolerance. Men de tre begreber kan meget vel misbruges. Det er for mig af afgørende betydning, at et barn ikke må opdrages anderledes, end dets forældre ønsker. Sker der en venstreorienteret indoktrinering af et barn i skolen, kan omtalte formålsparagraf smart vendes om, hvorefter det igen bliver forældrene, der mangler demokratiske evner, åndsfrihed og tolerance.

Jeg giver ikke meget for, at så fornemme ord har fået eller ifølge undervisningsministeren får en så fornem plads i formålsparagraffen. Lad os hellere blive ved jorden, og lad os eksempelvis spørge os selv, hvor demokratiske vi er. Er vi så demokratiske, at vi i givet fald vil være med til at udrydde demokratiet med demokratiet? Hvis det er tilfældet — og jeg tror, vi må se i øjnene, at det kan blive aktuelt at få klaring på dette spørgsmål — så kan jeg kun sige, at jeg spilder min tid og mine kræfter forgæves.

Så må jeg også medgive undervisningsministeren, at de tre begreber: demokrati, åndsfrihed og tolerance, vitterlig har fået eller får en fornem plads i folkeskolens formålsparagraf, dette til trods for, at undervisningsministeren i flere omgange siger, at hun hverken har pligt til eller mulighed for at sikre demokrati, åndsfrihed og tolerance i skolen.

Var jeg undervisningsminister og kom